

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
ANTONIO LA PERGOLA
fremsat den 9. oktober 1997 *

1. Kommissionen har under den foreliggende sag nedlagt påstand om, at det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten ved ikke inden for den fastsatte frist at have truffet de foranstaltninger, som er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler¹, bortset fra direktivets artikel 10, stk. 1, andet led.

Oprindeligt havde Kommissionen nedlagt påstand om, at heller ikke sidstnævnte bestemmelse var blevet gennemført. Den søgte regering gjorde imidlertid gældende, at den frist, som var pålagt medlemsstaterne til gennemførelse af artikel 10, stk. 1, andet led, endnu ikke var udløbet på det tidspunkt, hvor Kommissionen indledte den administrative procedure. I henhold til direktivets artikel 23, stk. 2, udløb denne frist et år efter vedtagelsen af de »ensartede principper«, som er omhandlet i direktiv 94/43/EF², dvs. den 27. juli 1995. Sidstnævnte direktiv blev dog annulleret ved Domstolens dom af 18. juni 1996³, således at fristen for gennemførelse af artikel 10, stk. 1, andet led, endnu

ikke er begyndt at løbe. Kommissionen har efter at have taget disse bemærkninger til efterretning undtaget den manglende gennemførelse af denne bestemmelse fra sagsgenstanden, idet den i øvrigt har opretholdt sine påstande.

2. Det direktiv, hvis gennemførelse er omtvistet, har til formål at tilnærme de eksisterende bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende godkendelse af markedsføring af plantebeskyttelsesmidler; tilnærmelsen skal ske i det omfang, de forskelle, der består mellem de nationale regler, kan udgøre en hindring »ikke blot for handelen med plantebeskyttelsesmidler, men også for handelen med plante produkter, og derved umiddelbart have indflydelse på oprettelsen og funktionen af det indre marked«⁴. Ifølge artikel 1 vedrører direktiv 91/414 »godkendelse, markedsføring, anvendelse og kontrol i Fællesskabet af plantebeskyttelsesmidler og markedsføring og kontrol i Fællesskabet af aktive stoffer til anvendelse som fastlagt i artikel 2, nr. 1«. Artikel 4 fastsætter de regler, medlemsstaterne skal overholde, når de godkender et plantebeskyttelsesmiddel. I artikel 10, stk. 1, er der fastsat regler i henhold til princippet om gensidig anerkendelse af godkendelser, der er meddelt af medlems-

* Originalsprog: italiensk.

1 — EFT L 230, s. 1.

2 — Rådets direktiv 94/43/EF af 27.7.1994 om affattelsen af bilag VI til direktiv 91/414/EØF om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler (EFT L 227, s. 31).

3 — Sag C-303/94, Parlamentet mod Rådet, Sml. 1, s. 2943.

4 — Jf. femte betragtning.

staterne: »prøver og analyser, der allerede er udført i forbindelse med godkendelsen af midlet« kan ikke kræves gentaget »for så vidt de landbrugsmæssige, plantesundhedsmæssige og miljømæssige, herunder klimatiske forhold, der er relevante for anvendelsen af midlet, og følgerne af denne anvendelse er sammenlignelige i de pågældende regioner«⁵. Herudover skal medlemsstaterne, »hvis der i overensstemmelse med artikel 23 er vedtaget ensartede principper, når midlet udelukkende indeholder aktive stoffer, der er anført i bilag I, ligeledes godkende dets markedsføring på sit område, hvis de landbrugs-, plantesundheds- og miljømæssige forhold, herunder klimaforhold, hvorunder midlet anvendes, er sammenlignelige i de pågældende regioner«⁶. Endelig bestemmes det i direktivets artikel 23, at »medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest to år efter dets meddelelse«⁷.

3. Den tyske regering har i sine bemærkninger anført, at et forslag til ændring af Pflanzenschutzgesetz (lov om plantebeskyttelse) med det formål at tilpasse den interne retsorden til ovennævnte direktiv var under vedtagelse. Under alle omstændigheder har regeringen, hvad angår sagens realitet, bestridt traktatbruddet.

5 — Artikel 10, stk. 1, første led.

6 — Artikel 10, stk. 1, andet led.

7 — Som allerede anført, foreskriver artikel 23, stk. 2, dog en særlig ordning for vedtagelse af alle de foranstaltninger, der er nødvendige for anvendelsen af artikel 10, stk. 1, andet led.

Imidlertid finder jeg af nedenstående grunde ikke, at den tyske regerings anbringender til sit forsvar kan tages til følge. For det første er jeg ikke overbevist om rigtigheden af synspunktet om, at der ikke er behov for en særlig gennemførelsesakt i det foreliggende tilfælde, eftersom direktivets regler i det væsentlige skulle svare til indholdet af allerede eksisterende regler i den tyske lovgivning. Jeg skal hertil blot bemærke, at det i direktivets artikel 23, stk. 1, andet afsnit, bestemmes, at når medlemsstaterne vedtager gennemførelsesbestemmelserne skal »de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning«. Denne regel indfører således et formelt krav til gennemførelsen, som fordrer en særlig gennemførelsesakt. Under alle omstændigheder har den sagsøgte regering ikke præciseret indholdet af de allerede gældende nationale bestemmelser, som skulle gøre en gennemførelse af direktivet overflødig.

Det er heller ikke muligt at tage det anbringende til følge, hvorefter det pågældende direktiv udviser en flerhed af fortolkningsproblemer, der yderligere vanskeliggør en hurtig gennemførelse deraf, og dette i så høj grad, at Kommissionen er i færd med at udfærdige et ikke nærmere specificeret fortolkningsdokument, der netop har til formål at overvinde de ovennævnte problemer. I den henseende skal det blot anføres, at Kommissionen bestemt har afvist udsagnet om, at den skulle være i færd med at udfærdige et sådant dokument. Dernæst kan jeg ikke se, hvorledes de påståede fortolkningsproblemer, som den sagsøgte regering har beklaget sig over, skulle kunne berettige den manglende gennemførelse; medlemsstaterne havde under alle omstændigheder pligt til at

gennemføre direktivet, uanset eventuelle fortolkningsproblemer for så vidt angår de pågældende bestemmelser.

Endelig har den tyske regering gjort gældende, at selv om den havde villet gennemføre det omtvistede direktiv rettidigt, kunne den centrale bestemmelse vedrørende harmoniseringen af handelen med plantebeskyttelsesmidler, dvs. artikel 10, ikke finde konkret anvendelse, eftersom der ikke er optaget et eneste aktivt stof på direktivets bilag I. Også selv om de relevante bestemmelser i direktivet var blevet gennemført rettidigt, ville medlemsstaterne for tiden ikke kunne foretage nogen gensidig anerkendelse af godkendelser.

Heller ikke dette synspunkt kan tages til følge: den gennemførelsesforpligtelse, som påhviler medlemsstaterne, afhænger ikke af muligheden for at anvende de bestemmelser, der tilsigtes gennemført. Medlemsstaterne skal under alle omstændigheder gennemføre direktivet, og derved i den nationale retsorden skabe sådanne betingelser, at fællesskabsbestemmelserne kan finde anvendelse. Det er så et andet spørgsmål, som ikke har interesse i nærværende sammenhæng, om betingelserne for en sådan anvendelse foreligger eller ej. Det er indlysende, at det sidstnævnte aspekt ikke spiller nogen rolle for pligten til at gennemføre det omhandlede direktiv i national ret, og denne pligt er klart ikke blevet efterkommet i den foreliggende sag.

4. Jeg skal følgelig foreslå Domstolen at give Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber medhold og pålægge Forbundsrepublikken Tyskland at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med procesreglementets artikel 69, stk. 2.